

— Ти искаше да ме видишъ момченце? Какво искашъ отъ мене? — попитала го Феята.

Момчето безъ да се стѣснява, разказало, че то иска да стане богато.

— Ехъ, че, — отговорила Феята, — азъ съ удовольствие съмъ готова да ти помогна въ това. Но знай, че ние, феитѣ сами не даваме богатствата на хората. Ние само можемъ да имъ ги покажемъ, гдѣ сж скрити, а вие хората сте длъжни съ собственитѣ си сили вече да ги добиете.

— Ахъ, добра ми Фея, кажи ми само, кждѣ е скрито богатството, азъ ще го добия, — казало момчето.

— Въ всѣка буца земя има богатство, — обяснила Феята, — нужно е само да умѣешъ да го добиешъ . . . Ето, погледни на полето: гамъ работятъ селянитѣ, тѣ добиватъ отъ земята хлѣбъ, а нѣма хлѣба не е богатство? А ето тамъ, по далече, виждашъ ли, подъ земята се спускатъ рудокопачи; тѣ отиватъ да копаятъ вжглища и желѣзо, които сжщо съставляватъ богатство. Други хора вадятъ пѣськъ и глина и отъ тѣхъ правятъ чинии и грънци.

Градинаря обработва земята, старе се да изкара по хубави плодове, цвѣтове. . .

Ей такива богатства лежатъ въ земята много и много, потрѣбно е само да знаешъ какъ да ги добиешъ. . .

Но богатството се не сполучва така лесно, мило момченце, — свършила Феята, — нужно е да се работи, та то да попадне въ ржцѣтъ на човѣка“ . . .